ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-Н L. A. GEELHOED представено на 12 септември 2006 година [1]

Съдържание

I — Въведение ..... I - 963

II — Спорното решение ..... I - 963

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение ..... I - 965

IV — Производството пред Съда ..... I - 965

V — Правни основания, посочени от жалбоподателя, и доводи на страните ..... I - 966

А — По първото правно основание: нарушаване на принципа на справедлив процес ..... I - 966

1. Съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 966

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 968

3. Доводи на Комисията ..... I - 970

4. Съображения ..... I - 973

Б — По второто правно основание: неправилно прилагане на член 81 ЕО в член 2 от решението ..... I - 978

1. Съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 978

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 979

3. Доводи на Комисията ..... I - 980

4. Съображения ..... I - 981

1 — Език на оригиналния текст: нидерландски.

B — По третото правно основание: нарушаване на принципа за равно третиране при определяне на наложената глоба ..... I - 983

1. Релевантни откъси от обжалваното съдебно решение ..... I - 983

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 984

3. Доводи на Комисията ..... I - 986

4. Съображения ..... I - 987

VI — По разноските ..... I - 988

VII — Заключение ..... I - 989

I — Въведение

1. Настоящото дело има за предмет жалбата, подадена от Salzgitter Mannesmannröhren-Werke GmbH, с предишно наименование Mannesmannröhren-Werke AG (наричано по-нататък „Mannesmann"), срещу Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 8 юли 2004 г. по дело Mannesmannröhren-Werke /Комисия (T-44/00) [2].

II — Спорното решение

2. С обжалваното решение Първоинстанционният съд намалява глобата, наложена на жалбоподателя с Решение 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г., прието в процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) [3] (наричано по-нататък „решението"), и отхвърля жалбата за отмяна на това решение в останалата ѝ част.

3. За фактите, на които се основава решението, препращам към своето заключение от същата дата по дело Sumimoto Metal Industries Ltd и Nippon Steel Corp./Комисия (C-403/04 P и C-405/04 P, точки 3—12).

2 — Recueil, стр. II-2223.

3 — ОВ L 140, 2003 г., стр. 1.

4. Доколкото е от значение за настоящото производство по обжалване, разпоредителната част от решението е формулирана, както следва:

„Член 1

1. Mannesmannröhren-Werke AG [...] [е] нарушил[о] разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като [е] участвал[о], по начина и в степента, посочени в мотивите на настоящото решение, в споразумение, предвиждащо, наред с останалото, въздържане от навлизане на техните съответни национални пазари на стандартните тръби OCTG с резба и на безшевните „преносни тръби „проект".

2. Нарушението е продължило от 1990 г. до 1995 г. за Mannesmannröhren-Werke AG [...].

Член 2

1. Mannesmannröhren-Werke AG [...] [е] нарушил[о] разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като [е] сключил[о], при осъществяване на нарушението, посочено в член 1, договори, които са имали за резултат разпределяне на доставките на гладки тръби OCTG на British Steel Limited [...].

2. [...] За Mannesmannröhren-Werke AG нарушението е продължило от 9 август 1993 г. до 24 април 1997 г.

[...]

Член 4

На изброените в член 1 предприятия се налагат следните глоби за нарушението, установено в същия член:

1. Mannesmannröhren-Werke AG	13 500 000 EUR

[...]"

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

5. Със седем жалби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд между 28 февруари и 3 април 2000 г., седем от осемте предприятия, на които е наложена глоба, сред които Mannesmann, обжалват решението.

6. Mannesmann иска отмяна на решението и, при условията на евентуалност, намаляване на размера на наложената му глоба и осъждане на Комисията да заплати съдебните разноски.

7. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд:

— отменя член 1, параграф 2 от решението в частта, в която е прието, че твърдяното нарушение е започнало преди 1 януари 1991 г.,

— определя размера на наложената на жалбоподателя глоба на 12 600 000 EUR,

— отхвърля жалбата в останалата ѝ част,

— осъжда всяка от страните да понесе собствените си съдебни разноски.

IV — Производството пред Съда

8. С жалбата си Mannesmann иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която се отхвърля жалбата срещу решението,

— да отмени решението,

— при условията на евентуалност — да намали глобата, определена в член 4 от решението,

— да намали лихвите за забава, определени в член 5 от решението,

— освен това, също при условията на евентуалност, да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване от него на ново решение въз основа на решението на Съда,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

9. Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата изцяло и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

V — Правни основания, посочени от жалбоподателя, и доводи на страните

10. Mannesmann посочва три правни основания за отмяна, състоящи се съответно в нарушаване на принципа на справедлив процес, в неправилно прилагане на член 81 ЕО в член 2 от решението и в нарушаване на принципа на равно третиране.

11. Изтъкнатите от жалбоподателя правни основания ще бъдат разгледани по-нататък в този ред.

A — *По първото правно основание: нарушаване на принципа на справедлив процес*

1. Съображения на Първоинстанционния съд

12. Пред първата инстанция жалбоподателят е оспорил, че документът „ключ за разпределение“ е бил допустим като доказателство за нарушенията на член 81 ЕО, установени в решението. Тъй като Комисията не е обявила самоличността на автора на документа, истинността и доказателствената стойност на последния трябва да бъдат преценявани с необходимата предпазливост.

13. Комисията е трябвало поне да уточни при какви обстоятелства се е сдобила с този документ, изтъкван от нея като пряко доказателство за незаконно действие.

14. Като се има предвид, че нито едно от засегнатите предприятия не е признало истинността на този документ и че Комисията също не я е установила по друг начин, последната не е можела да основава на него решението, което е приела в ущърб на Mannesmann. Обратното би съставлявало нарушение на правото на защита и би обосновало отмяната на решението.

15. В точки 81—85 Първоинстанционният съд е разгледал подробно тези доводи, изтъкнати от жалбоподателя срещу допустимостта като доказателство на документа „ключ за разпределение“:

„81. Най-напред следва да се отбележи, че в съображенията на спорното решение, посветени на съществуването на установеното в член 1 от него нарушение, Комисията до голяма степен се опира на изявлението на г-н Verluca от 17 септември 1996 г. [...]. Макар в този контекст Комисията да се опира също така, по-конкретно в съображения 85 и 86 от спорното решение, на документа „ключ за разпределение“, следва да се приеме, че последният е като цяло с по-малко значение за спорното решение, отколкото изявленията на г-н Verluca.

82. Следователно още на този етап би следвало да се отхвърли доводът на Mannesmann, че Комисията се е опряла главно на този документ, за да приеме наличието на нарушението, посочено в член 1 от спорното решение [...].

83. [В тази точка Първоинстанционният съд възпроизвежда частично точки 85 и 86 от мотивите на спорното решение, които посочват как Комисията се е сдобила с документа „ключ за разпределение“ и какво е релевантното му съдържание.]

84. На първо място следва да се отбележи, че що се отнася до допустимостта на документа „ключ за разпределение“ като доказателство за нарушението, посочено в член 1 от спорното решение, принципът, който има предимство в общностното право, е този на свободата при събиране на доказателствата и единственият критерий, който има значение при преценката на представените доказателства, е възможността да им бъде дадена вяра (заключение на съдия M. Vesterdorf в качеството му на генерален адвокат по дело, по което е постановено Решение на Първоинстанционния съд от 24 октомври 1991 г. по дело Rhône-Poulenc/Комисия, T-1/89, Recueil, стр. II-867, II-869, II-954; вж. в този смисъл и Решение на Съда от 23 март 2000 г. по дело Met-Trans и Sagpol, C-310/98 и C-406/98, Recueil, стр. I-1797, точка 29 и Решение на Първоинстанционния съд от 7 ноември 2002 г. по дело Vela и Tecnagrind/Комисия, T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, Recueil, стр. II-4547, точка 223). Освен това за Комисията може да е необходимо да запази анонимността на информаторите (вж. в този смисъл Решение по дело Adams/Комисия [...], точка 34) [4] и това обстоятелство не е достатъчно, за да бъде задължена Комисията да отстрани дадено доказателство, с което разполага.

4 — Решение от 7 ноември 1985 г. (145/83, Recueil, стр. 3539).

85. Следователно ако доводите на Mannesmann могат да имат значение за преценката на възможността да се даде вяра, а оттам и на доказателствената сила на документа „ключ за разпределение“, няма основание да се смята, че той е недопустимо доказателство, което следва да бъде изключено от преписката.“

2. Оплаквания на жалбоподателя

16. В подкрепа на това правно основание жалбоподателят изтъква основно два довода:

— в точка 84 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е изтълкувал неправилно относимата към случая практика на Съда и на Първоинстанционния съд; според тази съдебна практика при преценката на доказателствата следва да се провери техния произход,

— като е приел документа „ключ за разпределение“ като доказателство, Първоинстанционният съд е пренебрегнал относимата към случая съдебна практика на Европейския съд по правата на човека по член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) относно допустимостта на анонимни свидетели и доказателства с анонимен произход.

17. Според жалбоподателя, който цитира в тази връзка Решение по дело Vela и Tecnagrind/Комисия [5], точка 223, общностното право изисквало при преценка на доказателствата да се проверява техният произход.

18. В рамките на процедура по административно разследване ответната страна трябвало да може без никакво ограничение да провери истинността на съдържанието на даден документ и дали може да бъде дадена вяра на информатора. В противен случай тя нямало да е в състояние да определи дали информаторът казва истината или е манипулиран от трети лица, които искат да навредят на засегнатото предприятие. Използването на доказателства, чиито автор и произход са неизвестни, противоречало впрочем на принципа на правовата държава, както е прогласен в член 6, параграф 1 ЕС.

19. Това не се опровергавало от решението по дело Adam/Комисия [6], цитирано от Първоинстанционния съд, в което ставало дума за „анонимни“ сведения, използвани за провеждане на разследване, целящо намирането на други доказателства, които да бъдат допустими.

5 — Посочено по-горе в точка 15.

6 — Посочено по-горе в бележка под линия 4.

20. От член 6, параграф 2 ЕС следвало, че при прилагането на общностното право трябва да се държи сметка за основните права, прогласени в ЕКПЧ. Това било изрично препотвърдено от Хартата на Европейския съюз за основните права [7]. Членове 46 и 47 от тази харта съответстват на член 6 от ЕКПЧ и гарантират на засегнатите граждани правото на справедлив процес.

21. По-нататък член 52, параграф 3 от Хартата уточнява, че тълкуването на Хартата от правораздавателните органи трябва да гарантира ниво на защита, не по-ниско от осигуреното от ЕКПЧ. Официалните декларации във връзка с член 52, параграф 3 допълват, че препращането към ЕКПЧ се отнася и за приложимата съдебна практика на Европейския съд по правата на човека.

22. В практиката си обаче Европейският съд по правата на човека многократно е очертавал ясни граници при използването на показанията на трето анонимно лице. Съгласно тази съдебна практика ответната страна трябва да има възможността да оспори не само истинността на такива показания, но и възможността да бъде дадена вяра на лицето, защитено от анонимността. В тази връзка жалбоподателят цитира решенията на Европейския съд по правата на човека по делата Kostovski/Нидерландия [8], Van Mechelen/-Нидерландия [9] и Windisch/Австрия [10].

23. В допълнение, тази съдебна практика потвърждавала, че използването на анонимни показания е допустимо във фазата на разследване на едно производство, но че такива показания не могат да се използват като доказателства, уличаващи страната, срещу която са насочени твърденията за нарушения.

24. Когато става въпрос за документ, съдържащ анонимни показания, съдебната практика е обобщена в неотдавнашното решение по дело Visser/Нидерландия [11], както следва: такъв документ може да се използва като доказателство само при условие че: а) в никоя фаза на производството ответната страна не е поискала да бъде разрешен разпит на въпросния свидетел; б) осъждането е основано главно на други доказателства, които не произхождат от анонимни източници, и в) сезираният правораздавателен орган посочи изрично, че е използвал анонимните показания с предпазливост и внимание.

7 — ОВ C 364, 2000 г., стр. 1.

8 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 20 ноември 1989 г., серия A, № 166.

9 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 23 април 1997 г., *Recueil des arrêts et décisions* 1997-III.

10 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 27 септември 1990 г., серия A, № 186.

11 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 14 февруари 2002 г., *Recueil des arrêts et décisions* 2002 г., § 32.

25. В настоящия случай Първоинстанционният съд не е изпълнил тези условия. Поради това не е от значение каква доказателствена стойност е придал на документа „ключ за разпределение". От точки 85—94 от обжалваното съдебно решение впрочем следва, че този документ заема централно място при събирането на доказателствата.

26. Жалбоподателят прави извода, че като е използвал документа „ключ за разпределение" срещу него, Първоинстанционният съд е нарушил принципа на справедлив процес. Съгласно този принцип правото на защита може да бъде ограничавано само доколкото това ограничение е необходимо и пропорционално [12]. Като се има предвид, че на Първоинстанционния съд не са били известни нито самоличността, нито подбудите на анонимния информатор, той не е могъл също така да си състави мнение по въпроса дали в случая това ограничение на правото на защита е било оправдано.

3. Доводи на Комисията

27. Според Комисията това правно основание е недопустимо, тъй като жалбоподателят се позовава на нарушаване на ЕКПЧ и на Хартата за първи път във фазата на обжалването. Пред първата инстанция той твърдял единствено че приемането на документа „ключ за разпределение" като доказателство би нарушило правото на защита. Във всеки случай пред първата инстанция жалбоподателят не можел да упрекне Комисията в нарушаване на Хартата. Последната е прогласена едва на 7 декември 2000 г., докато решението е с дата 8 декември 1999 г.

28. По същество Комисията оспорва, че Първоинстанционният съд е нарушил правото на защита. От цитираната от жалбоподателя съдебна практика [13] не може в никакъв случай да се направи извода, че даден документ не може да бъде използван като доказателство, ако авторът му е неизвестен. Съгласно тази съдебна практика произходът на даден документ е един от критериите, въз основа на които трябва да се преценява неговата доказателствена стойност.

29. Както ответната страна, Първоинстанционният съд трябва да прецени въз основа на всички сведения, с които разполага, дали едно доказателство е автентично и дали неговото съдържание отразява точно фактите.

30. Следователно трябва да се изясни въпросът дали жалбоподателят е можел да вземе становище по истинността и надеждността на доказателствата, преценявани от Първоинстанционния съд, преди последният да направи своята преценка. Всъщност такъв е случаят в

12 — В този контекст жалбоподателят препраща към Решение от 11 юли 1989 г. по дело Schräder (265/87, Recueil, стр. 2237, точка 21).

13 — Посочена в точка 15 и в бележка под линия 4.

настоящото производство както в процедурата, довела Комисията до нейното решение, така и в производството пред Първоинстанционния съд.

31. Ако авторът и адресатът на един документ, както и обстоятелствата около неговото съставяне, са неизвестни или не могат да бъдат разкрити от Комисията поради задължението за поверителност, което тежи върху нея по силата на член 287 ЕО, това несъмнено може да засегне доказателствената стойност на документа.

32. Първоинстанционният съд надлежно е взел това предвид при преценката на доказателствата в обжалваното съдебно решение, като от една страна, в точка 86 от него приема, че документът „ключ за разпределение" има само ограничена доказателствена стойност, тъй като обстоятелствата около неговото съставяне са неизвестни, а от друга — в точки 87 и 94 от това решение приема, че той има именно ограничена доказателствена стойност, понеже съдържа специфични сведения, съответстващи на сведенията, съдържащи се в други документи.

33. Впрочем изводите, които прави жалбоподателят от Решение по дело Adam/-Комисия [14], са непълни. Вярно е, че съгласно това решение Комисията има задължение за спазване на поверителност, когато един информатор поиска да запази анонимност, но това задължение става ефективно единствено в момента, когато тя се готви да използва въпросните сведения.

34. Комисията оспорва твърдението, че Първоинстанционният съд е нарушил член 6 от ЕКПЧ и членове 47 и 48 от Хартата.

35. Относно Хартата тя отбелязва, че последната все още няма правнообвързващ характер [15]. Освен това правото на справедлив процес, както е дефинирано в член 47, параграф 2 от Хартата, няма самостоятелно значение, тъй като по силата на член 52, параграф 3 тази разпоредба няма по-широк обхват от този на член 6 от ЕКПЧ. Следователно в този контекст не е необходимо да се отдава особено внимание на член 47 от Хартата.

36. Дори ЕКПЧ да не е част от общностното право [16], правото на справедлив процес е сред основните права, които представляват неразделна част от общностното право и при чието тълкуване общностният съдия трябва надлежно да

14 — Посочено по-горе в бележка под линия 4.

15 — Решение на Първоинстанционния съд от 15 януари 2003 г. по дело Philip Morris International и други/Комисия (T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 и T-272/01, Recueil, стр. II-1, точка 122).

16 — Решение от 20 февруари 2001 г. по дело Mannesmannröhren-Werke AG/Комисия (T-112/98, Recueil, стр. II-729, точка 59).

взема предвид съдебната практика на Европейския съд по правата на човека [17].

37. Цитираната от жалбоподателя съдебна практика на Европейския съд по правата на човека се отнася до използването на анонимни показания в наказателно производство, докато настоящото дело се отнася до използването на документ, чийто автор е неизвестен, в процедура по налагане на глоба въз основа на правото на конкуренцията.

38. Mannesmann неправилно приравнява свидетелските показания на писмените доказателствени средства. От никое от цитираните от жалбоподателя решения на Европейския съд по правата на човека [18] не следва, че документите могат да бъдат използвани само при условие че техният автор е известен и може да бъде разпитан от ответната страна и от компетентния съд.

39. Според Комисията тази съдебна практика се основава на принципа, според който всички доказателства трябва да бъдат събрани в открито заседание при наличие на състезателност [19].

40. Тя припомня, че в административната процедура по разследване тя няма правомощие да задължава лица да се явят в качеството на свидетели. Това е причината решенията по преписки, отнасящи се до правото на конкуренцията, да се основават преди всичко на писмени доказателства. В светлината на тези особени характеристики на процедурата Комисията спазва горепосочения принцип, като предоставяла достъп до всички доказателства, за да може засегнатото предприятие да се запознае с тях и да вземе устно или писмено становище. Това представлява състезателност, която Комисията трябва да направи възможна, като прилага споменатия принцип в административната процедура.

41. Комисията оспорва по-нататък твърдението на Mannesmann, че документът „ключ за разпределение“ е имал основно значение в събирането на доказателствата.

42. Първоинстанционният съд вече е отхвърлил това твърдение в точки 81 и 82 от обжалваното съдебно решение. В точка 87 Първоинстанционният съд раз-

17 — Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P, C-252/99 P и C-254/00 P, Recueil, стр. I-8375, точки 273 и 274).

18 — Комисията препраща към Решение по дело Kostovski/-Нидерландия (посочено по-горе в бележка под линия 8, § 41), Решение по дело Van Mechelen/Нидерландия (посочено по-горе в бележка под линия 9, § 51), Решение по дело Windisch/Австрия (посочено по-горе в бележка под линия 10, § 26), както и към Решение по дело Asch/Австрия от 26 април 1991 г., серия A, № 203, § 27 и Решение по дело Lüdi/Швейцария от 15 юни 2002 г., серия A, № 238, § 47.

19 — Това основание се повтаря в посочените точки от цитираната в предходната бележка под линия съдебна практика.

вива тази гледна точка, като приема, че доколкото документът „ключ за разпределение" съдържа специфични сведения, които съответстват на тези, които се съдържат в други документи, и по-специално в изявленията на г-н Verluca, тези доказателства могат взаимно да засилят ефекта си [20].

4. Съображения

43. Трябва ли общият принцип на общностното право, според който всеки има право на справедлив процес, да се тълкува за целите на прилагането на общностното право на конкуренцията в смисъл, че документите, които съдържат сведения, уличаващи засегнатите предприятия, са недопустими като доказателствени средства, ако самоличността на авторите им, както и на лицата, които са ги предали на Комисията, трябва да остане поверителна?

44. Това е същността на правния въпрос, поставен от жалбоподателя в първото правно основание, на което той счита, че Първоинстанционният съд е дал неправилен отговор.

45. В постоянната си съдебна практика Съдът е признал принципа, според който всяко лице има право на справедлив процес, за общ принцип на общностното право, по повод на който той редовно се позовава както на конституционните традиции, общи за държавите-членки, така и на ЕКПЧ [21].

46. Като се има предвид последната част от изречението, не придавам голямо значение на факта, че в производството пред първата инстанция жалбоподателят е пропуснал да се позове изрично на член 6 от ЕКПЧ.

47. Както Съдът винаги е подчертавал, правният принцип на справедлив процес е изведен в общ принцип на общностното право от основните права, закрепени и в ЕКПЧ, и по-конкретно в член 6 от нея.

48. Поради това може да се приеме, че ако правният принцип на справедлив процес е изтъкнат пред общностния съдия, както е сторил жалбоподателят пред първата инстанция [22], е направено и имплицитно позоваване на член 6 от ЕКПЧ.

20 — Точка 87 от обжалваното решение гласи, както следва: „Все пак, доколкото документът „ключ за разпределение" съдържа специфични сведения, които съответстват на тези, съдържащи се в други документи, по-специално в изявленията на г-н Verluca, следва да се приеме, че тези доказателства могат взаимно да засилят ефекта си."

21 — Вж. за неотдавнашно потвърждение на тази съдебна практика Решение от 2 май 2006 г. по дело Eurofood IFSC (C-341/04, Recueil, стр. I-3813, точка 65).

22 — Вж. по-конкретно точка 77 от обжалваното съдебно решение.

49. Поради това моята преценка е, че това правно основание е допустимо.

50. Правният принцип на справедлив процес е бил непрестанно уточняван и конкретизиран с течение на времето в рамките на административната процедура по разследване, водена от Комисията за установяване на нарушенията на членове 81 ЕО и 82 ЕО. Той представлява резултатът от взаимодействията между общностния съдия, Комисията, в изпълнение на нейната административна практика, и общностния законодател, който е кодифицирал в съответните процесуални разпоредби развитието на административната и на съдебната практика [23].

51. За предприятията, срещу които се води разследване, принципът на справедлив процес включва най-малко следните права:

— гаранцията за предварително съобщаване на твърденията за нарушения, по които засегнатите предприятия трябва да могат да вземат становище [24],

— правото на достъп до преписката: Комисията е длъжна да разкрие доказателствата, съдържащи се в документите, на които тя основава своите твърдения, освен ако тези доказателства съдържат търговски тайни или други поверителни сведения, които не могат да бъдат разкрити [25],

— правото да отговори писмено на твърденията за нарушения [26],

— правото да бъде изслушан: засегнатите предприятия могат да изразят в устно изслушване своите становища по отправените срещу тях твърдения за нарушения [27].

52. Събирането на доказателствата по делата в областта на конкуренцията се характеризира със специфични проблеми, неотдавна обобщени отново от Съда в

23 — Това е видно от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) и от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 и 82 от Договора за ЕО (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242).

24 — Изискванията, на които известието за нарушенията трябва да отговаря, са уточнени много рано в подробна съдебна практика. Вж., наред с останалото, Решение от 15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия, известно като „Quinine“ (41/69, Recueil, стр. 661, точки 90—96), Решение от 14 юли 1972 г. по дело ICI/Комисия, известно като „Colorants“ (48/69, Recueil, стр. 619, точки 21—25), Решение от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion Française и др./Комисия (100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точки 12—17). Тези изисквания са постановени понастоящем в член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003 и в член 11, параграф 2 от Регламент № 773/2004.

25 — Съдът е признал това право по принцип в Решение от 13 февруари 1979 г. по дело Hoffman-La Roche/Комисия (85/76, Recueil, стр. 461, точка 11), Решение от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion Française/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 24, точки 24—30), Решение от 25 октомври 1983 г. по дело AEG-Telefunken/Комисия (107/82, Recueil, стр. 3151, точки 21—30), Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg-Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 68). Правото на достъп до преписката е прогласено понастоящем в член 27, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и член 15 от Регламент № 773/2004.

26 — Това право е понастоящем кодифицирано в член 10 от Регламент № 773/2004.

27 — Това право е понастоящем кодифицирано в член 12 от Регламент № 773/2004.

Решение по дело Aalborg-Portland/Комисия [28]:

— дейностите, които са свързани с антиконкурентни практики и споразумения, обикновено се развиват тайно, заседанията се провеждат тайно най-често в трета страна и свързаната с тях документация е сведена до минимум,

— дори малкото на брой документи, удостоверяващи по категоричен начин незаконно установяване на контакт между стопански субекти, обикновено са откъслечни и разпръснати,

— в повечето случаи съществуването на антиконкурентно споразумение или практика трябва да бъде изведено от редица съвпадения и улики, които в своята цялост могат да съставляват при липсата на друго свързано обяснение доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията.

53. Към тези вътрешноприсъщи на събирането на доказателствата проблеми се прибавят ограниченията, на които е подложена Комисията при упражняването на своята компетентност в областта на разследването. Тук имам предвид, наред с останалото, ограничението ratione loci на тази компетентност, която може да бъде упражнявана единствено на територията на Общността, и ограниченията, които произтичат от правото на разследваните лица да не дават обяснения и да не се самообвиняват, което е имало значение и в процедурата по разследване, довела до решението на Комисията, което е в основата на настоящото дело [29].

54. Едно особено ограничение на възложената на Комисията компетентност в рамките на разследване на антиконкурентни практики произтича от факта, че тя не е разполагала с правомощие да разпитва лица за събиране на важните за разследването сведения. От влизането в сила на Регламент № 1/2003 тя все пак придобива това правомощие, при условие че заинтересуваните лица са съгласни [30]. Относителната слабост на това правомощие произтича от факта, че Комисията не може да призовава лица като свидетели, нито да ги изслушва под клетва, нито да налага глоби, ако предоставените сведения са неверни или заблуждаващи.

55. Следователно свидетелските показания, които са от толкова голямо значение в националните наказателни производства и за които се отнася цитираната от

28 — Посочено по-горе в бележка под линия 25, точки 55—57.

29 — Вж. Решение на Първоинстанционния съд по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 16).

30 — Член 19, параграф 1 от Регламент № 1/2003 и член 3 от Регламент № 773/2004 (посочено по-горе в бележка под линия № 23).

жалбоподателя съдебна практика на Европейския съд по правата на човека, имат само второстепенно значение в разследването и санкционирането на антиконкурентни практики.

56. Следователно при разследванията по общностното право на конкуренцията, както и в производството, целящо да гарантира неговото спазване, писмените документи трябва да играят основна роля в събирането на доказателствата, колкото и да е трудно тяхното събиране на практика.

57. Събирането на доказателствата, основани на писмени документи, се усложнява допълнително от факта, че последните съдържат търговски тайни или други сведения, които не могат да бъдат разкривани, или това може да става само при спазване на сериозни ограничения. Доколкото става дума за документи, изхождащи от предприятия, които са обект на разследването, спазването на поверителността, целяща да защити законните интереси на предприятията ответници, представлява един от аспектите на правния принцип на справедлив процес. Общностният съдия следи за строгото спазване на тази поверителност [31].

58. Не само разследваните предприятия, но и други физически или юридически лица, засегнати от процедурата по разследване в качеството им на увредено лице, жалбоподател или информатор, могат да имат очевидни икономически или юридически интереси, обосноваващи гарантирането на поверителността на дадените от тях сведения или на тяхната самоличност. Съдът е признал и това в своята практика [32].

59. Като се има предвид, от една страна, интересът, който биха могли да представляват писмените доказателства, предоставени от трети лица, за разследването на антиконкурентни практики и споразумения и за събирането на доказателства за съществуването на такива практики и споразумения и, от друга страна, интереса на засегнатите трети лица от запазването в тайна на самоличността им или на сведенията, от които тя би могла да бъде разкрита, смятам, че цитираната от жалбоподателя съдебна практика на Европейския съд по правата на човека, засягаща допустимостта в наказателното производство на анонимни свидетелски показания или на документи, в които се съдържат такива показания, не може да се използва за оспорване на допустимостта като доказателствени средства на документите, предоставени от трети лица, чиято анонимност трябва да бъде гарантирана.

60. Без да обсъждам факта, че въпросните решения на Европейския съд по правата на човека не предоставят опорни точки за

31 — Вж., наред с останалото, Определение на Първоинстанционния съд от 19 юни 1996 г. по дело NMH Stahlwerke и др./Комисия (T-134/94, T-136/94, T-137/94, T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 и T-157/94, Recueil, стр. II-537).

32 — Решение по дело Adams/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 4) и Решение от 6 април 1995 г. по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, (C-310/93 P, Recueil, стр. I-865, точка 26).

прилагането на обявените в тях критерии за представянето на анонимни свидетелски показания по наказателни дела [33] спрямо писмените доказателства, приведени за установяване на съществуването на нарушение в рамките на административната процедура по разследване по общностното право на конкуренцията и на процедурата, целяща да гарантира спазването на това право, подобно прилагане по аналогия би могло значително да усложни събирането на доказателствата за нарушения на правото на конкуренцията, което и към момента се извършва при много строги условия.

61. В това отношение отбелязвам също, че за писмените доказателства, които не изхождат от трети лица, а от ответните предприятия, също не винаги е възможно да се определят авторът или авторите им и точният им произход, тъй като може да има очевидни причини, оправдаващи тяхното прикриване.

62. Гореизложеното не възпрепятства възможността да бъде спазен правният принцип на справедлив процес. За тази цел трябва да бъдат изпълнени три условия.

63. На първо място, е необходимо на предприятията, по отношение на които са изтъкнати като доказателствени средства документи, чиито източници трябва да останат анонимни, да бъде дадена възможност да се запознаят с тях и да вземат по тях писмено или устно становище, както и възможност да ги оборят с писмени или с други доказателствени средства.

64. На второ място, както Комисията в процедурата по разследване, така и Първоинстанционният съд, когато се произнася като първа инстанция, трябва да проявяват критичност при преценката на доказателствената стойност на такива документи и да проверяват внимателно евентуалните улики срещу тяхната надеждност и истинност.

65. На трето място, при прилагането на признатия в съдебната практика [34] принцип на свобода при събирането на доказателства трябва да се следи нарушенията на разпоредбите на Договора за ЕО в областта на конкуренцията да не бъдат установявани единствено или главно чрез документи, чиито произход или автори трябва да останат неизвестни на ответната страна.

66. За да приключа разглеждането на това правно основание, приемам, че в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е изпълнил тези три условия.

33 — Тези критерии са посочени в точка 32 от Решение по дело Visser/Нидерландия на Европейския съд по правата на човека (посочено по-горе в бележка под линия 11), в която предходната съдебна практика на Европейския съд по правата на човека е обобщена от Hoge Raad der Nederlanden.

34 — Вж. по този въпрос заключенията на съдия Vesterdorf в качеството му на генерален адвокат по дело Rhône-Poulenc/Комисия (посочено по-горе в точка 15) и по дело Met-Trans и Sagpol (също посочено по-горе в точка 15, точка 27).

67. Жалбоподателят е имал възможност да представи доводите си срещу доказателствената стойност на документа „ключ за разпределение".

68. Първоинстанционният съд е разгледал по-нататък тези доводи и в точка 86 от обжалваното съдебно решение е направил извода, че „[в]ъзможността да се даде вяра [на документа „ключ за разпределение"] е ограничена от факта, че обстоятелствата около неговото създаване са в голяма степен неизвестни и че твърденията на Комисията по този повод не могат да бъдат проверени".

69. Накрая, в точка 94 Първоинстанционният съд изрично е потвърдил, че при преценката на доказателството, установяващо съществуването на нарушението, предмет на спора, документът „ключ за разпределение" е имал единствено допълващо значение: „От всичко изложено погоре следва, че документът „ключ за разпределение" запазва известна доказателствена стойност само за да подкрепи, в съчетание със съвкупност от съответстващи си улики, възприети от Комисията, някои от основните твърдения, съдържащи се в изявленията на г-н Verluca по отношение на съществуването на споразумение с предмет взаимното въздържане от навлизане на техните национални пазари на безшевни тръби OCTG [...]".

70. Поради това заключавам, че първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание е неоснователно.

Б — *По второто правно основание: неправилно прилагане на член 81 ЕО в член 2 от решението*

1. Съображения на Първоинстанционния съд

71. Второто правно основание е насочено срещу частта от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд е приел, че Mannesmann действително е извършило нарушението на член 81, параграф 1 ЕО, посочено в член 2 от решението.

72. Става въпрос за дълги откъси (точки 135—206) от обжалваното съдебно решение, които не могат да бъдат подробно възпроизведени тук.

73. Обобщено казано, Първоинстанционният съд е приел, че като е сключил с Corus UK Ltd (наричано по-нататък „Corus") договор за доставка на гладки тръби OCTG, жалбоподателят е нарушил забраната за сключване на ограничаващи конкуренцията хоризонтални споразумения. Първоинстанционният съд е основал този свой извод на факта, че около две години по-рано Vallourec SA (наричано по-нататък „Vallourec") и Dalmine SpA (наричано по-нататък „Dalmine") са сключили подобни договори с Corus. По този начин трите европейски производителя са си поделили снабдяването на Corus с гладки тръби OCTG [35].

35 — Точка 188 от обжалваното съдебно решение.

74. Първоинстанционният съд е намерил други улики за съществуването на ограничаващи конкуренцията споразумения между тези три доставчика на Corus в следните обстоятелства:

— съществуването на сходни уговорки за индексиране в договорите за доставка, сключени между тях и Corus [36],

— съществуването на документ „Размисли относно договора VAM“ от 23 март 1990 г., чието съдържание отговаря точно на съдържанието на договорите, сключени впоследствие от Corus с другите три европейски производителя [37],

— срещата, организирана през 1993 г. между четирите европейски производителя за координиране на позициите им, по-конкретно в светлината на предстоящото затваряне на завода за нарязване на Corus [38],

— необичайно дългият срок на договорите за доставка, сключени между Corus и другите три европейски производителя [39].

75. Първоинстанционният съд е приел по-нататък, че Регламент (ЕО) № 2790/1999 [40] не е могъл да се приложи към нарушението, за което се твърди, че е извършено от Mannesmann, тъй като решението е прието на 8 декември 1999 г. и член 2 от него се отнася, що се касае до Mannesmann, за периода между 1993 г. и 1997 г., т.е. за период, който е приключил преди влизането в сила на Регламент № 2790/1999 на 1 юни 2000 г. Дори ако в светлината на този регламент е можело да се предвиди освобождаване, за това е било необходимо искане за освобождаване на основание на член 4 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3). При липсата на такова искане няма основание за изследване на въпроса дали член 81, параграф 3 ЕО е приложим [41].

2. Оплаквания на жалбоподателя

76. Жалбоподателят изтъква четири оплаквания срещу констатацията на Първоинстанционния съд в точка 206 от обжалваното съдебно решение, според която Комисията с право е можела да смята, че договорите за доставка съставляват нарушението, посочено в член 2 от решението, и следователно доказват

36 — Точки 165 и 166 от обжалваното съдебно решение.

37 — Точки 182 и 183 от обжалваното съдебно решение.

38 — Точка 187 от обжалваното съдебно решение.

39 — Точка 164 от обжалваното съдебно решение.

40 — Регламент (ЕО) № 2790/1999 на Комисията от 22 декември 1999 г. за прилагането на член 81, параграф 3 от Договора за категории вертикални споразумения и съгласувани практики (ОВ L 336, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 66).

41 — Точки 172 и 173 от обжалваното съдебно решение.

съществуването му в достатъчна степен, и че допълнителните доказателства потвърждават тезата на Комисията, че тези договори са били сключени в рамките на една по-широкообхватна обща политика, засягаща пазара на „тръби OCTG стандарт".

77. На първо място, не било достатъчно доказано, че всеки от засегнатите производители е бил в течение на сключените от другите производители с Corus договори за доставка. При преценката на въпросните доказателства Първоинстанционният съд не е удовлетворил високите изисквания, които според съдебната практика [42] трябва да са изпълнени, за да се установи съществуването на съгласувана практика.

78. На второ място, Първоинстанционният съд неправилно не бил придал никакво значение на факта, че договорите за доставка на Vallourec, Dalmine и Mannesmann с Corus не са сключени в един и същи момент.

79. На трето място, Първоинстанционният съд неправилно бил извел съществуването на хоризонтално споразумение между засегнатите доставчици от срока на договорите и от свързаните с тях уговорки за индексиране на цените.

80. На четвърто място, съображенията на Първоинстанционния съд, свързани с приложимостта на Регламент № 2790/1999, били неправилни или непълни. Първоинстанционният съд е трябвало да вземе предвид Регламент (ЕИО) № 1983/83 и Регламент (ЕИО) № 1984/83 [43], в сила по това време, и на тази основа да приеме, че член 81, параграф 1 ЕО не е приложим към договора между жалбоподателя и Corus.

3. Доводи на Комисията

81. Комисията твърди, че това правно основание е несъстоятелно, доколкото е насочено срещу изводите на Първоинстанционния съд относно хоризонталния характер на договора за доставка. В точка 179 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че нарушението, посочено в член 2 от решението, е установено в достатъчна степен и че не е абсолютно необходимо да се разглеждат мотивите на Комисията относно съгласуването между четирите европейски производителя.

42 — Жалбоподателят препраща тук към Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело Mayr-Meinhof/Комисия (T-347/94, Recueil, стр. II-1751, точка 65) и Решение от 15 март 2000 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисия (T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точка 4027).

43 — Регламент (ЕИО) № 1983/83 на Комисията от 22 юни 1983 г. относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора по отношение на категории споразумения за изключителна дистрибуция (ОВ L 173, стр. 1) и Регламент (ЕИО) № 1984/83 на Комисията от 22 юни 1983 г. относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора по отношение на категории споразумения за изключителни права на покупка (ОВ L 173, стр. 5).

82. Само две оплаквания могат да се приемат за основателни, а именно това, че уговорката за ревизия на цените, включена в договорите, не повдига възражения от гледна точка на правото на конкуренцията и че Първоинстанционният съд е могъл да прецени законосъобразността на договора с Corus не само по отношение на член 81, параграф 1 ЕО, но и на член 81, параграф 3 ЕО, и по-конкретно по отношение на Регламент № 1983/83 и Регламент № 1984/83 за групови освобождавания.

83. По въпроса за допустимостта на първите три оплаквания на жалбоподателя Комисията отбелязва, че те са преди всичко насочени срещу нейното решение, а не срещу преценката на доказателствената стойност на доказателствата, извършена от Първоинстанционния съд. Доколкото са изрично насочени срещу обжалваното съдебно решение, тези оплаквания включват единствено оспорване на установените от Първоинстанционния съд факти, без да доказват, че при разглеждане на фактите Първоинстанционният съд е преценил погрешно доказателствената стойност на различните доказателства.

84. Според Комисията тук става въпрос за прикрит опит да се предизвика преразглеждане на фактическата обстановка, както е преценена от Първоинстанционния съд. В това отношение тези оплаквания надхвърлят рамките на обжалването, което съгласно член 58 от Статута на Съда се ограничава до правни въпроси.

85. Тези аргументи са изцяло приложими и за отхвърляне на доводите на жалбоподателя срещу изводите, направени от Първоинстанционния съд въз основа на включената в договорите уговорка за ревизия на цените.

86. Най-накрая, оплакването, че Първоинстанционният съд е бил длъжен автоматично да приложи освобождаване от забраната по член 81, параграф 1 ЕО на договора за доставка, е направено за първи път във фазата на обжалването и следователно е недопустимо.

4. Съображения

87. По мое мнение Комисията правилно е отбелязала, че значителна част от направените в подкрепа на този довод оплаквания са несъстоятелни. Тук става въпрос за оплаквания, с които жалбоподателят цели да покаже, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че договорът за доставка на гладки „тръби OCTG-стандарт“, сключен през 1993 г. с Corus, е бил част от хоризонтално споразумение, с което четирите европейски производителя са си поделили британския пазар на „тръби OCTG-стандарт“.

88. Единственият извод, който може да се направи от приетото от Първоинстанционния съд в точка 179 от обжалваното

съдебно решение, според което посоченото в член 2 от решението нарушение е установено в достатъчна степен, така че „не е абсолютно необходимо да се разглеждат и мотивите на Комисията относно съгласуването между четирите европейски производителя", е, че според Първоинстанционния съд тези мотиви на Комисията имат най-много допълващо значение.

89. Това се потвърждава в точка 206 от обжалваното съдебно решение, както следва: „В светлината на гореизложеното следва да се направи изводът, че Комисията правилно е приела в спорното решение, че договорите за доставка съставляват нарушението, посочено в член 2 от него, и че следователно доказват неговото съществуване в достатъчна степен. Следва също така да се посочи *за всички полезни цели* [44], че допълнителните доказателства, взети предвид от Комисията, потвърждават правилността на нейната теза, че тези договори се вписват в една по-широкообхватна обща политика, засягаща пазара на „тръби OCTG стандарт с резба".

90. Приемам следователно, че въпросните оплаквания, и по-конкретно онези, възпроизведени по-горе в точки 77 и 78, както и възпроизведеното в точка 79, може да не бъдат взети под внимание, като се има предвид тяхната несъстоятелност, доколкото засягат срока на договорите за доставка.

44 — Курсивът е мой.

91. Що се отнася до частта от оплакването, възпроизведено в точка 79, която се отнася до изводите на Първоинстанционния съд, направени в точки 165—167, от уговорките за индексиране на цените намирам, че тя не е допустима.

92. Жалбоподателят подкрепя това оплакване с лаконичното твърдение, че тази уговорка за индексиране на цените не повдига възражения от гледна точка на конкуренцията. В частност нито Комисията, нито Първоинстанционният съд били установили, че е имало незаконна размяна на информация по този въпрос между страните.

93. Като се има предвид, че жалбоподателят пропуска да обясни тук дали и как Първоинстанционният съд е допуснал грешки в преценката на доказателствата, върху които е основал изводите си, виждам в тази част от въпросното оплакване единствено прикрита покана за повторен контрол върху осъществената от Първоинстанционния съд преценка на фактите. Съгласно постоянната практика на Съда такава покана е недопустима [45].

94. Намирам и последното оплакване, възпроизведено по-горе в точка 80, за недопустимо, тъй като е било направено късно.

45 — Сред богатата съдебна практика, появила се междувременно, се ограничавам да препратя само към Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Salzgitter/Комисия (C-182/99 P, Recueil, стр. I-10761, точка 43).

95. По мое мнение начинът, по който Първоинстанционният съд е отговорил в точки 172 и 173 от обжалваното съдебно решение на аргументите, извлечени от жалбоподателя от Регламент № 2790/1999, не може да бъде оспорен сам по себе си.

96. Не мисля, че може да се приеме, че Първоинстанционният съд е трябвало служебно да провери дали действащите към момента на сключване на договорите за доставка Регламент № 1983/83 и Регламент № 1984/83 са били приложими спрямо последните.

97. Не намирам никакво потвърждение на това твърдение в съществуващата съдебна практика, но има редица прецеденти в обратен смисъл [46].

98. Освен това, ако жалбоподателят е считал, че съгласно Регламенти № 1983/83 и № 1984/83 договорите за доставка са подлежали на груповото освобождаване, предвидено в тези регламенти, той е трябвало да изтъкне това в административната процедура по разследване и в производството пред първата инстанция.

99. Обсъждането в съдебното заседание между жалбоподателя и Комисията по въпроса дали, като се има предвид техният предмет и обхват, въпросните договори е можело да подлежат на въпросното групово освобождаване, показва само че този аргумент е бил изтъкнат пред неподходяща инстанция и в неподходящ момент.

100. От това правя извода, че изтъкнатото от жалбоподателя второ правно основание е частично недопустимо и е несъстоятелно в останалата си част.

В — *По третото правно основание: нарушаване на принципа за равно третиране при определяне на наложената глоба*

1. Релевантни откъси от обжалваното съдебно решение

101. В точки 295 и следващи от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд подробно е разгледал твърдението на жалбоподателя, че е съдействал на разследването на Комисията, довело до приемане на решението. Комисията е придала според него недостатъчна тежест на това поведение:

— в сравнение с Vallourec, което поради своето съдействие е постигнало намаляване на глобата си с 40 %,

46 — Решение от 30 март 2000 г. по дело VBA/Florimex (C-265/97 P, Recueil, стр. I-2061, точка 114).

— в сравнение с Dalmine, което поради своето съдействие е постигнало намаляване на глобата си с 20 %.

По-нататък Комисията погрешно била обвинила жалбоподателя, че е подал пред Първоинстанционния съд жалба срещу решение на Комисията, основано на член 11, параграф 5 от Регламент № 17[47], като същевременно е проявила много по-благосклонно отношение към Dalmine, което е подало подобна жалба.

102. В точки 297—301 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд сравнява съдействието, оказано от Vallourec, по-конкретно в лицето на г-н Verluca, на Комисията в рамките на нейното разследване със съдействието на Mannesmann, по-конкретно в лицето на г-н Becher.

103. В точка 302 Първоинстанционният съд приема по-нататък, че сведенията, които Комисията е получила от Mannesmann преди известието за нарушенията, не са съпоставими с получените от Vallourec.

47 — Решение по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 16).

104. В точки 303—305 Първоинстанционният съд сравнява съдействието, предоставено от Dalmine на Комисията, с предоставеното от Mannesmann и прави извода в точка 306, че доводите на Mannesmann не оправдават намаляването на глобата на основание на точка D 2, второ тире от Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел.

105. В точки 307—309 Първоинстанционният съд обяснява по-нататък защо няма основание за намаляване на глобата съгласно точка 3 от Насоките относно метода за определяне на размера на глобите.

106. Накрая, Първоинстанционният съд преценява поведението на Mannesmann, в качеството му на страна в производството по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия (T-112/98, посочено по-горе), и го квалифицира в точка 312 като неоказващо съдействие в неговата цялост.

2. Оплаквания на жалбоподателя

107. В подкрепа на това правно основание жалбоподателят изтъква три оплаквания, от които първите две засягат неоправдани според него разлики в

преценката на поведението на Vallourec и съответно на Dalmine в сравнение с неговото собствено поведение в административната процедура. Третото оплакване е насочено срещу изводите, които Първоинстанционният съд прави от дело Т-112/98.

108. Като се позовава на принципа за равното третиране при налагане на глобите в процедурата в областта на конкуренцията, както е развит в съдебната практика [48], жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е омаловажил неговия принос към разследването на Комисията в сравнение с този на Vallourec.

109. Първоинстанционният съд по-конкретно действал в нарушение на правилото, според което в приложение на Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел следва да се държи сметка за всеки принос, който улеснява работата на Комисията преди изпращане на известието за нарушенията [49].

110. По настоящото дело Mannesmann е предало изявленията на г-н Becher, в които е потвърдило участието си в предполагаемото нарушение на правилата на конкуренцията, преди Комисията да изпрати известие за нарушенията. От самото решение следва впрочем, че изявленията на г-н Becher са представлявали за Комисията важно доказателство.

111. Макар че изявленията на г-н Verluca са били може би малко по-подробни и точни, тази малка разлика не оправдава толкова съществена разлика в третирането при налагането на глобите, където Първоинстанционният съд е преценил, че намалението от 40 %, предоставено на Vallourec, е било оправдано, докато напротив, Mannesmann не е постигнало никакво намаление.

112. Първоинстанционният съд също така е подценил поведението на Mannesmann спрямо това на Dalmine. Последното е приело изрично известието за нарушенията, докато първото се е въздържало да го оспори. Жалбоподателят смята, че точка D 2, второ тире от Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел не изисква изрично приемане на известието за нарушенията. Във всеки случай той смята, че като е предоставено намаление от 20 % на Dalmine и никакво намаление на самия него, тази чисто формална разлика в поведението им е до голяма степен надценена.

113. С третото си оплакване Mannesmann оспорва изводите на Първоинстанционния съд, направени въз основа на неговата

48 — Вж. наред с останалото Решение от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/-Комисия (Т-45/98 и Т-47/98, Recueil, стр. II-3757, точка 237) и Решение от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия (Т-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 240).

49 — Според жалбоподателя Първоинстанционният съд е потвърдил съществуването на това правило в Решение от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия (Т-236/01, Т-239/01, Т-244/01—Т-246/01, Т-251/01 и Т-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 435).

жалба срещу решението на Комисията от 15 май 1998 г. по дело T-112/98. Той не може да бъде упрекнат, че е използвал успешно своето право на защита в момента на преценка дали размерът на наложената му глоба е разумен.

3. Доводи на Комисията

114. Комисията счита, че трите довода, изтъкнати в подкрепа на третото правно основание, са недопустими, тъй като отговорът на въпроса дали дадено предприятие е допринесло за установяването на едно нарушение на правилата в областта на конкуренцията и оценката за значението на този принос в сравнение с приноса на други предприятия са от фактическо естество и включват преценка на фактите [50]. Според нея това правомощие принадлежи единствено на Първоинстанционния съд, а не на Съда във фазата на обжалването.

115. Впрочем жалбоподателят не е твърдял, че Първоинстанционният съд е допуснал материални грешки в преценката си на фактите или на доказателствата.

116. Комисията се позовава по-нататък на постоянната съдебна практика, според която във фазата на обжалване Съдът не може по съображения за справедливост да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд относно размера на глобата [51].

117. По същество Комисията оспорва първото оплакване, като заявява, че в точки 299 и 300 Първоинстанционният съд надлежно е разгледал разликите между съдействието, оказано на Комисията от Vallourec с посредничеството на г-н Verluca, и съдействието, оказано от Mannesmann с посредничеството на г-н Becher. Жалбоподателят освен това не е установил, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, когато е контролирал използването от Комисията на правото на преценка, с което тя разполага при определянето на глобата.

118. Второто оплакване също явно е лишено от основание, тъй като се основава на погрешно тълкуване на точка D 2, второ тире от Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел. По силата на тази разпоредба едно предприятие може да се възползва от намаление в размер от 10 % до 50 % от глобата, ако след получаването на известието за нарушенията уведоми Комисията, че не оспорва същността на фактите, на които Комисията основава своите твърдения за нарушения.

50 — Определение от 17 септември 1996 г. по дело San Marco/Комисия (C-19/95 P, Recueil, стр. I-4437, точка 39).

51 — Вж., наред с останалото, Решение от 18 септември 2003 г. по дело Volkswagen/Комисия (C-338/00 P, Recueil, стр. I-9189, точка 151).

119. Като се има предвид, че общностното право на конкуренцията предвижда различни правни последици според това дали правнорелевантните факти са изрично приети или не [52], в настоящия случай не е имало разлика в третирането, която Първоинстанционният съд да е трябвало да поправи.

120. За третото оплакване Комисията отбелязва, че то е несъстоятелно, защото е насочено срещу допълнителен мотив в решението на Първоинстанционния съд и следователно е недопустимо.

121. Между другото, връзката и преценката на фактите, посочени в точки 311 и 312 от обжалваното съдебно решение, са правилни и Първоинстанционният съд е можел от тях да направи извода, че Mannesmann не е съдействало ефективно в административната процедура.

4. Съображения

122. По-горе възпроизвеждам оплакванията и доводите сравнително подробно, за да изпъкне фактическият характер на разменените между страните доводи.

123. Фактическият характер на тези доводи произтича от факта, че преценката на Първоинстанционния съд на засегнатите части от решението, отнасящи се до изчисляването и намаляването на глобата, включва също и преди всичко оценка на фактите и обстоятелствата, които не са подложени на повторна преценка във фазата на обжалването.

124. Поради това изтъкнатите от Комисията доводи срещу допустимостта на трите оплаквания в тяхната съвкупност са на пръв поглед убедителни.

125. Единствено ако и доколкото на пръв поглед би било правдоподобно да се предположи, че Първоинстанционният съд е допуснал явни грешки в преценката и например погрешно не е взел предвид факти и обстоятелства, които, ако бяха взети предвид, са щели да доведат до различна крайна преценка, този пропуск може да бъде поправен във фазата на обжалването [53].

126. Следователно нито при преценката на направеното пред първата инстанция оплакване, според което при прилагане на Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в

52 — Вж. Решение от 16 ноември 2000 г. по дело SCA Holding/Комисия (C-297/98 P, Recueil, стр. I-10119, точка 39) и Решение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия (T-224/00, Recueil, стр. II-2597, точка 227).

53 — Вж., наред с останалото, Решение от 11 февруари 1999 г. по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия (C-390/95 P, Recueil, стр. I-769, точка 29) и Решение от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и др./Комисия (C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 49).

случаите на картел Комисията приложила към Mannesmann различно третиране от приложеното към Vallourec, нито при сравняването на реакцията на Mannesmann на известието за нарушенията с тази на Dalmine Първоинстанционният съд не е пренебрегнал факти, позволяващи да се потвърди, че принципът на равно третиране е нарушен при изчисляването на наложените глоби.

127. При сравнението между Mannesmann и Vallourec в точки 299—301 Първоинстанционният съд обяснява по убедителен начин защо съдействието на Vallourec, чрез г-н Verluca, е било в качествено и количествено отношение, съвсем различно от това на Mannesmann, чрез г-н Becher.

128. При сравнението между Mannesmann и Dalmine Първоинстанционният съд извежда правилния извод, предвид текста на точка D 2, второ тире от Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел, от факта, че обратно на Dalmine, Mannesmann не е уведомило изрично Комисията, че не оспорва изрично фактите, които са в основата на известието за нарушенията. Като се имат предвид различните правни последици, които са свързани с различните реакции на двете предприятия [54], разликата в размера на глобите не представлява правнорелевантно неравенство в третирането.

54 — Вж. по-горе точка 119 и бележка под линия 52.

129. Смятам, че тъй като е насочено срещу допълнителен мотив на решението на Първоинстанционния съд, третото оплакване е чисто и просто недопустимо, като се има предвид неговата несъстоятелност.

130. За пълнота добавям, че Първоинстанционният съд е можел да отсъди, че поведение, довело до това Mannesmann изобщо да не предостави сведения, които е трябвало да предостави, като се абстрахирам от жалбата, предявена от него срещу въпросното решение и довела до съдебното решение, постановено по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия, посочено по-горе, не може да се счита за поведение, насочено към оказване на съдействие.

131. От гореизложеното заключавам, че третото правно основание е недопустимо във всички свои елементи.

VI — По разноските

132. Като се има предвид, че всички изтъкнати от жалбоподателя правни основания са отхвърлени и че Комисията е поискала той да бъде осъден да заплати съдебните разноски, в съответствие с член 69, параграф 2 от процедурния правилник подкрепям това искане.

VII — Заключение

133. Предвид гореизложеното, предлагам на Съда:

1) да отхвърли изцяло жалбата;

2) да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.